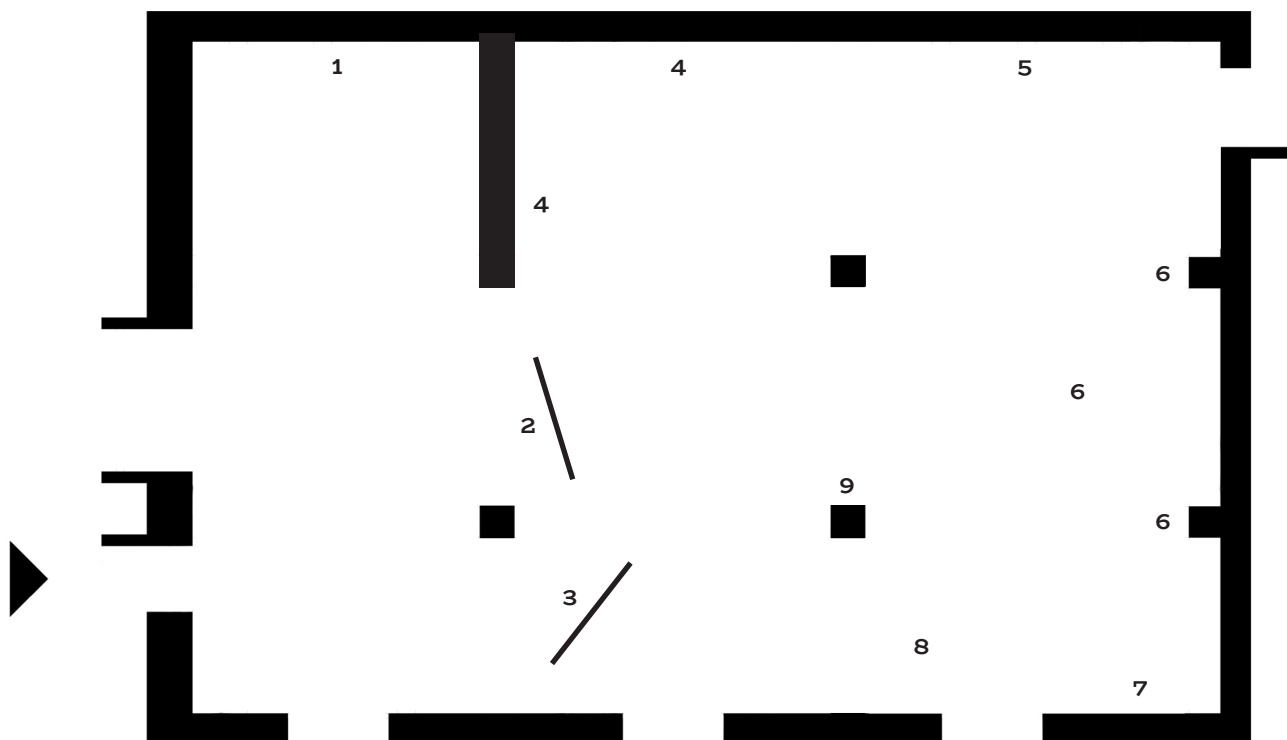

Én tartom kézzel az asztalt a kitört lábak helyett

I hold the table with my hands
instead of the broken legs

1. Rory PILGRIM: *TUTAJOK / RAFTS*, 2020-2022

HD film, 66'

A *TUTAJOK* a Serpentine Civic megbízásából készült és Cultural Impact Award-ot nyert *Radio Ballads* című kiállítás keretében, a New Town Culture-rel együttműködésben jött létre. A *TUTAJOK* a Green Shoes Arts (UK), a Barking és Dagenham Youth Dance (UK) és a Project Well Being (Interfaith Sanctuary, Boise, Idaho, USA) együttműködésében jött létre. | *RAFTS* was commissioned by Serpentine Civic for *Radio Ballads*, in partnership with New Town Culture, a Cultural Impact Award-winning project, part of London Borough of Culture, a Mayor of London initiative. *RAFTS* was produced in collaboration with Green Shoes Arts (UK), Barking and Dagenham Youth Dance (U.K) and Project Well Being (Interfaith Sanctuary, Boise, Idaho).

2. Sophie UTIKAL: *Paralízis / Kapaszkodás / Paralysis / Holding On*, 2020

textil, cérna, 150 x 210 cm | textile, thread, 150 x 210 cm

3. Sophie UTIKAL: *Ami volt, elmúlt / What Was is Gone*, 2020

textil, cérna, 150 x 200 cm | textile, thread, 150 x 200 cm

4. SZÁSZ Lilla: *Reggel, délben, este / Morning, noon, night*, 2022

digitális fotónyomat, 2 db 60 cm x 80 cm, 5 db 40 cm x 60 cm, 5 db 30 cm x 40 cm
digital photo print, 60 cm x 80 cm (2 pieces), 40 cm x 60 cm (5 pieces), 30 cm x 40 cm (5 pieces)

5. Eva GIOLO: *Virágok nyílnak a torkunkban / Flowers blooming in our throat*, 2020

16mm film, 8'37"

A Fondazione In Between Art Film megbízásából. | Commissioned and produced by: Fondazione In Between Art Film.

6. Adéla SOUČKOVÁ: *Ugróiskola / Hopscotch*, 2022

installáció (fém, föld, hamu, papír, tinta), változó méret
installation (metal, soil, ashes, paper, ink), various dimensions

7. Sophie UTIKAL: *Őszintén megosztani / Sharing Deeply*, 2020

textil, cérna, 120 x 105 cm | textile, thread, 120 x 105 cm

8. KÁLLAY Eszter & MARKÓ Luca: *Nem csak magam vagyok / I am not by myself*, 2022

videó, 3'12" | video, 3'12"

Külön köszönet a közreműködőknek / Special thanks to all the contributors: Nyitrai Eszter, Kremmer Sári, Ember Sári, Glaser Eszter, Mihályi Barbara, Novák Andrea, Rácz Rebeka, Varga Vivien, Vincze Rita.

9. Adéla SOUČKOVÁ: *Élethosszig tartó ugróiskola / Lifelong Hopscotch*, 2022

papír, tinta, 21 x 29,7 cm | paper, ink, 21 x 29,7 cm

Markó Luca (1992) Budapesten élő és alkotó fotográfus. Tanulmányait az ELTE Esztétika szakán, illetve a Moholy-Nagy Művészeti Egyetem média design mester- és alapképzésén végezte. 2021-óta a Fialat Fotóművészek Stúdiójának tagja. Munkáiban az anyává válás, a gondoskodás, a várakozás és a sebezhetőség különféle állapotait vizsgálja, kiemelt figyelemmel az anyaság tabuként kezelt aspektusaira és ambivalens érzéseire. 2022-ben *Hosszú Napok, Rövid Hetek* címmel nyílt önálló kiállítása a Foton Galériában. További csoportos és egyéni kiállításait a Labor Galériában, a Platán Könyvtárban, a K.A.S. Galériában és a Manyi Kulturális Központban láthatta a közönség.

Markó Luca, 2022

Rory Pilgrim (Bristol, 1988) munkái széles mediális skálán mozognak; tevékenysége kiterjed a zeneszerzés, a film, a videóklip, az írás, a rajz és a performansz műfajaira is. Emancipatorikus problémákra fókuszáló alkotói gyakorlatában Pilgrim a személyes tapasztalatok kihangosításának és megosztásának előtérbe helyezésével kérdőjelezi meg az együttléttel, a beszéddel, a hallgatással és a társadalmi változásra való törekvéssel kapcsolatos normatív elképzeléseket. Az aktivista, feminista és társadalmilag elkötelezett művészet hagyományából kiindulva Pilgrim különféle együttműködésen alapuló módszerekkel dolgozik együtt további közreműködőkkel. Legutóbbi önálló kiállításai a karlsruhei Badischer Kunstvereinban (2020), a berlini Between Bridges-ben (2019), a Boise-i Ming Studiosban (2019), az amszterdami Andriesse-Eyck Gallery-ben (2018) és a londoni South London Gallery-ben (2018) voltak láthatóak. Rory Pilgrim a londoni Serpentine Galleries (2022), a New York-i MoMA (2022), a párizsi Centre Pompidou (2021), a Glasgow Film Festival (2020), a torentói Images Festival (2019) és a Transmediale Festival keretében a berlini HKW (2019) felkérésére valósított meg vetítéseket és performanszokat. 2019-ben elnyerte a Prix de Rome díjat.

Rory Pilgrim, 2022

Adéla Součková (1985) a prágai Képzőművészeti Akadémián és a Drezdai Képzőművészeti Egyetemen, Ulrike Grossarth osztályában végzett. 2017-ben a New York-i Art in General és az indonéz Sesama Art Space rezidens művésze volt. Součková alapvető médiuma a rajz és a festészet,

Adéla Součková, 2022

Adéla Součková, 2022

Adéla Součková, 2022

Adéla Součková, 2022

Adéla Součková, 2022

Adéla Součková, 2022

A kiállítás Gadó Flóra a Bergeni Egyetem Kurátori Gyakorlatok képzési program keretében készült diplomaprojektje. Külön köszönet: Anne Szefer Karlsen, Nataša Petrešin-Bachelez és a képzési program összes résztvevője. Kurátor asszisztens: Farkas Benedek

A kiállítás a Liberty nemzetközi együttműködés keretében az Európai Unió Kreatív Európa Programjának támogatásával jött létre.

Markó Luca, 2022

trafogaleria 1094 Budapest, Liliom utca 41. +36 1 456 2040 // gallery@trafo.hu // www.trafo.hu Nyitva: keddtől vasárnapig 16-19h, előadási napokon 16-22h Open: Tuesday to Sunday 4-7pm, performance days 4-10pm

de a performansz, az installáció és a videó műfajában is alkot. Műveiben a természet és a kultúra, a ősi mitológiák és archetípusok közötti feszültségből, valamint az ökológia és a feminizmus aktuális kérdéseiből merít inspirációt. Součková művei többek között olyan intézmények kiállításain voltak láthatóak az utóbbi időben mint a rigai kim?- Kortárs Művészeti Központ, a brüsszeli Bozar, a brnói House of Arts, a római label-201, a berlini Zwischermaschine és a Guardini Stiftung, valamint a wroclawi MWW Muzeum Współczesne. 2018-ban a Jindřich Chalupecký Díj finalistája.Prágában és Berlinben él és alkot.

Szász Lilla, 2022

Szász Lilla (1977, Budapest), az ELTE Bölcsészettudományi Kar orosz és esztétika szakán diplomázott 2000-ben. Munkáiban gyakran dolgozza fel marginalizált közösségek mikrotörténeteit, munkafolyamatában együttműködésre és empátiára épít. Diplomaszerzés után képzőművészként és sajtófotósként kezdett dolgozni, valamint tanítani kezdett. Számos nemzetközi és magyarországi kiállításon vett részt, mint például: *Nők Három Felvonásban*, Fotogalleriet, Oslo; *We Will Not Change Our Show*, Dum Umeni Mesta Brna, Brno (2019), *The Way We See. An Overview of Hungarian Photography* Lengyel Nemzeti Múzeum, Varsó (2017), *Aqui Estamos* (Here we are), Photo España 2012.. Szász Lilla Budapesten és Lisszabonban él és dolgozik, az Inda Galéria képviseli.

Szász Lilla, 2022

Sophie Utikal (1987) Berlinben élő és alkotó képzőművész. Az Egyesült Államokban, Tallahassee-ban született és Németországban, Mainz-ban nőtt fel. A Bécsi Képzőművészeti Akadémián, Ashley Hans Scheirl osztályában tanult. Társszerkesztője az *Anti*Colonial Fantasies / Decolonial Strategies* (2017) című kiadványnak. Az osztrák állami BKA Startstipendium díjazottja, illetve a Német Szövetségi Köztársaság Neustart Kultur ösztöndíjában részesült. Munkáit számos európai művészeti intézmény bemutatta, többek között a bécsi Kunsthalle, a svédországi Kristianstads Konsthall, a Museion Bolzano és a San Marinó-i Mediterranea 19. Biennále.

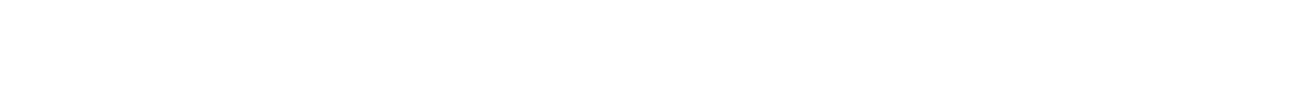
2022/10/29 – 12/04

Én tartom kézzel az asztalt a kitört lábak helyett

Megnyitó: **2022/10/28 (PÉN) 19:00**

Kiállító művészek: **Eva GIOLO, KÁLLAY Eszter & MARKÓ Luca, Rory PILGRIM, Adéla SOUČKOVÁ, SZÁSZ Lilla, Sophie UTIKAL**

Kurátor: **GADÓ Flóra**

Markó Luca, 2022

Markó Luca, 2022

Markó Luca, 2022

Markó Luca, 2022

Markó Luca, 2022

A kiállítás kiindulópontját napjaink kettős krízishelyzete adja: egyrészt a gondoskodási válság, másrészt a Covid-19 világjárvány. A gondoskodási válság következtében az olyan strukturális problémák miatt, mint például a szociális ellátórendszer erodálódása (a kórházak egyre rosszabb felszereltsége, az egészségügyi dolgozók alulfizetése, a köz- és magánegészségügy viszonyának problematikája), egyre inkább az egyénre hárul a felelősség az állam helyett – ez pedig szorosan összefügg a pandémia hatására kialakult egészségügyi és mentális nehézségekkel is. A kiállítás felteszi a kérdést: hogyan változott meg az elmúlt évtizedekben mindennek fényében a gondoskodásról alkotott képünk, amelybe egyaránt beletartozik a magunkkal és másokkal, környezetünkkel való törődés? Milyen különböző módokat és formákat tud ölteni a gondoskodás és milyen, akár közösségi alternatívákat lehet létrehozni? Milyen eltérő módon viszonyulnak a gondoskodáshoz és a gondoskodási munkához az abban érintettek és hogyan változnak folyamatosan ezek a relációk?

A kiállításon látható művek egyrészt elismerik és bemutatják a gondoskodás különböző formáit, a gondoskodást mint gyakran láthatatlan, női munkát és az ezzel kapcsolatos nehézségeket. Másrészt ezen folyamatok régóta szükségszerű újragondolásra készítetnek például azáltal, hogy emlékeztetnek a saját magunk és a másik közti határok elmosódására a gondoskodási helyzetekben, vagy hogy felhívják a figyelmet arra, hogy az egyéni és gyakran meg nem hallott történetekből milyen rendszerszintű problémák rajzolódnak ki. Ez utóbbi helyzetre utal a kiállítás címe is, Kállay Eszter *Viasz* című versének egy sora. A gyerekeveléstől kezdve, a karantén és a Covid-19 következtében kialakult magányon és annak kezelésén át az idősgondozásig a művek különböző élethelyzeteket és gondoskodási szituációkat villantanak fel. Azonban közös bennük, hogy megmutatják: mik jelenthetnek az egyén számára lehetséges kapaszkodókat, hogyan tudunk egymás létfontosságú támaszaivá válni, jelen lenni a fizikai vagy mentális szempontból kihívást jelentő, sérülékeny életszakaszokban. Mik azok a helyzetek, személyek, tárgyak, közegek amelyek segítenek navigálni a bizonytalanságban és amik megtartó erővel bírnak számunkra ezekben a megpróbáltató időszakokban?

2022/10/29 – 12/04

Én tartom kézzel az asztalt a kitört lábak helyett

Megnyitó: **2022/10/28 (PÉN) 19:00**

Kiállító művészek: **Eva GIOLO, KÁLLAY Eszter & MARKÓ Luca, Rory PILGRIM, Adéla SOUČKOVÁ, SZÁSZ Lilla, Sophie UTIKAL**

Kurátor: **GADÓ Flóra**

Markó Luca, 2022

Markó Luca, 2022

Markó Luca, 2022

Markó Luca, 2022

Markó Luca, 2022

A művek hol problémacentrikusabb, hol absztraktabb, poétikus megközelítéseken keresztül a gondoskodás mindennapiságára világítanak rá: olyan hétköznapi rítusokra, amelyek rámutatnak arra, hogy ez a tevékenység életünk szerves része, azonban gyakran láthatatlan, vagy a háttérben maradó folyamatokká válik. A tennivalók hosszas listája, a gyógyszerek precíz adagolása, a gyerek altatásának kihívása, a beteg után hátrahagyott személyes tárgyak, a karantén monotonítása mind rávilágítanak a gondoskodás egyéni és közösségi rituáléira, a visszatérő és életbentartó gesztusokra. Az ezekben rejlő egyhangúság és ismétlés megmutatja nemcsak a magunkkal és a másikkal való törődésben rejlő empátiát és szépséget, hanem a gyakran elnyomott nehézségeket is: a ki nem mondott gondolatokat, a dühöt, a tehetetlenséget, a szégyenérzetet és azt a kettősséget, ahogy a gondoskodás és az odafigyelés önkéntelenül átfordulhat a kontroll gyakorlásába, fegyelmezésbe. Másképp fogalmazva, azt az aszimmetrikus helyzetet, amely önkéntelenül bele van kódolva a gondoskodási folyamatokba.

Markó Luca, 2022

A kiállításon látható művek többnyire személyes történeteken és egy affektív, érzelmi pozíció hangsúlyozásán keresztül világítanak rá arra, hogy a gondoskodás intézményesült, gyakran rideg pozícióival szemben milyen új, együttérző közösségek jöhetnek létre.

Markó Luca, 2022

Eva Giolo:
Virágok nyílnak a torkunkban, 2020

Eva Giolo 16mm-es filmre forgatott műve közvetlen reakció a világjárvány okozta megváltozott viszonyrendszerekre. A film főszereplőivé a kezek válnak: a kéz ami egyszerre tud adni és elvenni, és ami talán a legjobban magába foglalja a gondoskodással, egymásra való odafigyeléssel kapcsolatos gesztusokat. Giolo filmesszéjében az ismerősök és barátok otthoni környezete, a mindennapok látszólag jelentéktelen cselekedetei tűnnek fel, azonban ahogy nézzük a filmet, a gesztusok és mozdulatok folyamatosan többletjelentéssel gazdagodnak. A kezek változatos tevékenységek végzése közben láthatóak, például virágot vágnak, mosogatnak, hajakkal babrálnak vagy egymáshoz érnek; és néhol eldönthetetlen, hogy odafigyelő, segítő

mozdulatokat hajtanak végre vagy olyanokat, amelyek az agressziót és a kontrollt is magukban hordozzák. Ahogy a gondoskodás asszimetrikus folyamatában is nehezen választható el a hirtelen türelmetlenségbe és ingerültségbe átcsapó segítség és az odafigyelés, úgy a filmben látható kezek gesztusai is tükrözik ennek a kettősségnek a feszültségét. Ez tovább erősödik, amikor a szereplők nem hétköznapi folyamatokat hajtanak végre, hanem interakcióba lépnek egymással. Az érintés és az egymáshoz való kapcsolódás különböző regiszterei villannak fel: megtartani és ellökni egymást, játszani és semmit tenni, egy pillanatra hozzáérni vagy szorosan magadhoz szorítani valakit. A film tökéletesen megkomponált csendéletszerű jelenetei az ismétlésre és a rutinok megmutatására épülnek, ugyanakkor ez a nyugalom folyamatosan megtörik.

Kállay Eszter és Markó Luca: *Nem csak magam vagyok, 2022*

Kállay Eszter és Markó Luca irodalmi és fotográfiai egyéni praxisát egyaránt meghatározza az anyasággal kapcsolatos kérdések és dilemmák vizsgálata, valamint tágabb értelemben a láthatatlan gondoskodási munka feminista nézőpontból való tematizálása. Első, a kiállításra készült közös munkájuk fókuszában szintén egy, a gyerekreveléshez kapcsolódó komplex folyamat áll. Az altatás mint hosszú, monoton és nagy lelkierőt igénylő tevékenység számos ellentmondást hordoz magában: miközben az altató fél gyakran a végkimerültség állapotában van, a babának mégis nyugodt állapotban kell megtanítania ezt az alapvető életfunkciót. Míg tehát egyik oldalon az alvás megvonása, a másikon a hosszúra nyúló altatás áll. Kállay és Markó videómunkája egy közösségi projektnek is felfogható: ismerősöktől, barátoktól és teljesen idegenektől is kértek felvételeket saját altatási rítusaikról. A fekete-fehér házi videók és babamonitor felvételek egyszerre mutatják be kendőzetlenül az egyik legintimebb folyamat nehézségeit és a monotonitásból fakadó kimerültséget, ám a közben hallható, gyakran altatáskor énekelt dalok hatására új fénytörésbe is kerülhetnek. A videó képi világával izgalmas feszültségbe kerülő énekek noha ismerősek lehetnek saját gyerekkorunkból, talán nem vagyunk tudatában a nők felé közvetített társadalmi elvárásokat és tabukat megtestesítő, zavarbaejtő szövegüknek. A művészek által felénekelт dalok az ismétlődő családi és generációs mintázatok önkéntelen átadásására hívják fel a figyelmet, és azt kérdést is felvetik, hogy mit mondanak el ezek a dalok a társadalom szerkezetéről, nemi szerepekről.

Rory Pilgrim: *TUTAJOK, 2020-22*

Rory Pilgrim *TUTAJOK* című videóműve azt vizsgálja, hogy napjaink különféle válságokkal teli időszakában melyek azok a megtartó rendszerek, amelyek segítenek eligazodni és támaszt nyújtani. A művész egy hosszú, együttműködésen alapuló munkafolyamat keretében dolgozott együtt London Barking és Dagenham negyedének lakóival, akik mind részt vettek a Green Shoes Arts művészetterápiával és kreatív alkotással foglalkozó központ program-

jain. Különböző workshopok során térképezték fel, hogy kinek mit jelent a mű címét is adó tutaj, egy olyan dolognak a szimbóluma, ami segít navigálni a válságos időszakokban. A videóban a résztvevőkkel készült személyes interjúk váltakoznak az interjúalanyok által írt versekből és a Pilgrim által szerzett, majd zenészek és énekesek által előadott hét oratóriummal. A templomban előadott koncert egyszerre felemelő és megrázó tanúbizonysága annak, ahogy a film nyolc megszólalója arról beszél, hogy mi jelent számukra kiutat félelmeik és szorongásaik közepette. Az egyéni nehézségeket nagy mértékben átszövi nemcsak a Covid-19 és az annak hatására kialakult magány és a mentális egészség tematikája, hanem az ökológiai válság és a klímaszorongás aktualitása is. A megszólaló szereplők nagy része saját szorongásán egy, a természettel való új típusú kapcsolatot kialakításán keresztül próbál felülemelkedni, amelyben így összefonódik az öngondoskodás fogalma a környezetünkkel való gondoskodással is. A költői dalszövegek, a személyes, gyakran vallomásszerű monológok és az egyszerre fülbemászó és zsigerileg ható zene egy olyan filmszöveget hoz létre, mely az egyéni történeken keresztül nemcsak a strukturális problémákra világít rá, de magában hordoz valamiféle reményt, kitörési lehetőséget és erőt is.

Adéla Součková: *Ugróiskola, 2022*

Adéla Součková munkáiban visszatérő motívum az ősi, animisztikus rítusok vizsgálata és mitológiaiak kortárs újraértelmezése. Aktuális kutatásának fókuszában az ugróiskola áll: miként kapcsolódhat ez a játék a különböző gondoskodási vagy gyógyítási folyamatokhoz? Az ugróiskola az egyik legrégibb utcai gyerekjáték, szabálya szinte mindenki által ismert: a játékos/ok egy apró tárgyat eldobva ugrálnak el addig a helyig, ahova a tárgy leesett. Számos variációban, például német nyelvterületeken *Himmel und Hölle (Menny és pokol)* néven ismert, ahol az első mező alatti rész jelképezi a földet, az utolsó előtti mező a poklot, az utolsó pedig a mennyet, a kérdés pedig az, hogy a játékos eljut-e a megváltásig. Adéla Součková ugróiskolái női és androgün alakokat idéznek: pre-modern termékenységі istennőkként jelennek meg, amelyekből a test szükségszerű változására, az élet múlásával járó öregedésre is asszociálhatunk. A művész installációjában és rajzain megjelenő női ugróiskola-alak az élet különböző szakaszain való végighaladással kapcsolatos játék ősi narratívájára utal és ezáltal azt is felidézheti, hogy a gondoskodás folyamatai és az ehhez való különböző viszonyulásaink hogyan kísérik végig életünket. Míg a korai ugróiskolák az élet különböző állomásain vezettek végig, Součkovánál már eltűnik a világos cél; a mű az utazás nem-lineáris, zsákutcákkal teli folyamatát mutatja be, ahol állandóan újra kell terveznünk azt, ahogy magunkhoz és másokhoz viszonyulunk megterhelő életszakaszainkban és a krízishelyzetekben. A művész arra biztatja a kiállítás látogatóit, használják az ugróiskolát egyedül vagy csoportosan aminek a következtében akár a többi mű is más perspek-tívába kerülhet. Součková érzékeny akvarelljei a témához készült vázlatait, ugróiskola-töredé-keket mutatják be.

Szász Lilla: *Reggel, délben, este, 2022*

Szász Lilla új, a kiállításra készülő fotósorozatában tovább folytatja családjá gyakran láthatatlan vagy marginálisnak számító történeteinek feldolgozását, dokumentálását. A sorozat középpontjában Alzheimer-kórral küzdő anyai nagyanyja áll, akit vidéki otthonában ápolnak lányai. A fotókon azonban magát az embert sosem látjuk: Szász Lillát az érdekelte, hogy mit mond el a mindennapi ápolási és gondozási folyamatokról az, ha csak a gyógyszereket, egészségügyi segédeszközöket, listákat, hétköznapi tárgyakat mutatjuk meg egy ember életéből. A „törődés tárgyaiból” sajátos csendéletek állnak össze, melyekből egyaránt kirajzolódik az ápolт és a gondoskodó fél alakja, anélkül, hogy a betegség állapota látványossággá válna. Ezek azok a tárgyak, amelyeket nap mint nap használnak a művész családtagjai: Szász kérésére őк gyűjtötték össze, válogatták ki és rendezték össze őket a fotózásra. Bizonyos képeken egyértelmű, másokon kevésbé a beállított jelleg, de talán ebből is fakad, hogy 77a fotók időtlenséget árasztanak. Nehezen eldönthető, valóban csak a személy hiányzik a képről, de a képen kívül ott van valahol, vagy már csak az utána maradt tárgyak jelennek meg úgy, hogy ő már nincs közöttünk. A sorozat a gondoskodás hétköznapi gesztusaiba enged betekintést: ismétlődő, rutinszerű cselekvések sorába, az ebből fakadó monotonitásba, kilátástalanságba és szegyenérzetbe. A sorozat központi darabjai éppen erre reflektálnak: a nagymama füzetének szikár bemutatása, amelyben reggel, délben és este rögzítik a vérnyomását. A napok múlásával teleírt, majd a még hiányos, üres lapok magukban hordozzák a folyamatos állapotrögzítés rítusát és azt a lehetőséget is, amikor egyszer ez a folyamat majd véget fog érni. Szász Lilla fotóin egy intim és személyes életterbe nyerünk bepillantást: a művész óvatosan egyensúlyoz a részvétel és az objektivitás határán.

Sophie Utikal: *Paralízis / Kapaszkodás, 2020; Ami volt, elmúlt, 2020; Ószintén megosztani, 2020*

Sophie Utikal textilmunkái mindenki számára ismerős történeteket mesélnek el: magányról és kapcsolódásról, az otthon kialakításáról és arról, hogy mi kell ahhoz, hogy stabilitást találjunk a káoszban. Kézzeel varrt textiljein az anyag érzékenysége, puhasága, színvilága már eleve egy közvetlen és érzelmi viszonyt tételez a látogatóval, fő elemei pedig olyan női alakok, akik hol egyedül, hol közösségben jelennek meg, mindig az egymásra odafigyelés és törődés gesztusait megelevenítve. Az alakok hasonlósága miatt ugyanakkor nem egyértelmű, hogy az én eltérő változatait vagy teljesen különböző alakokat látunk? Hol a határ az én és a másik között? Sophie Utikal munkáiban így fonódik össze a magunkról és a másikról való gondoskodás, az én és a másik aszimmetrikus és folyamatosan billegő kapcsolata. A kiállításon látható három textil különböző jeleneteket ábrázol. A *Paralízis / Kapaszkodás* című munka egyszerre foglalkozik személyes és globális krízishelyzetekkel. A lángoló pálmák és a narancs-

sárga ég az ökológiai katasztrófára utal, míg a horizont előtt két ember látható: egy sebesült, megfáradt alak és az őt ápoló, segítő társa. *Az Ami volt, elmúlt* című művön, amely a világvárvány legmegpróbáltatóbb időszaka alatt született, három magányos női alak látható: egyikőjük dolgozni próbál, másikójuk az izolált helyzettel próbál valamit kezdeni, felidézve a karantén időszak alatt megélenkülő párbeszédet az öngondoskodás fontossága iránt. A harmadik textil az elsőhöz hasonlóan egy páros jelenet, ahol a másíknak való megnyílás, az intimitás felvállalása válik fontossá – Utikal azokat a helyzeteket keresi és tartja fontosnak, melyekben el tudjuk fogadni és meg tudjuk osztani saját sérülékenysé-günket a másik emberrel, környezetünkел, akkor is, ha önmagunk ilyen szintű felvállalása kezdetben lehetetlennek tűnik.

Eva Giolo (Brüsszel, 1991) film, videó és installáció műfajában alkotó audiovizuális művész. Munkáiban különös hangsúlyt fektet a női tapasztalatokra, kísérleti és dokumentarista stratégiákat alkalmazva tárja fel az intimitás, állandóság, emlékezet, valamint a nyelvi és a szemiotikai elemzés témáit. Filmjeit, installációit és egyéb műveit számos fesztivál, múzeum és galéria állította ki, többek között a londoni Sadie Coles HQ, a brüsszeli Harlan Levey Project, a BOZAR Centre for Fine Arts és a WIELS Centre for Contemporary Art, a római MAXXI–National Museum of 21st Century Art, a firenzei Palazzo Strozzi, a Festival Internacional de Cine Independiente de La Plata Buenos Aires, a Museum of Contemporary Art Antwerp, a Kunst-halle Wien, a rotterdami International Film Festival, a hágai Kunstmuseum Den Haag, Media City Film Festival, Windsor, Kanada, a bécsi Viennale, a FIDMarseille, a genti Courtisane Film Festival, a párizsi Cinéma du Réel és a navarrai Punto de Vista. Az elephy produkciós platform egyik alapítója.

Kállay Eszter (1994) író, képzőművész, szociális munkás. A bécsi Képzőművészeti Akadémia Critical Studies programján végzett 2021-ben. Fő érdeklődési területei a feminista önszerveződés és a kritikai pedagógia. A Nők Egymásért Mozgalom (NEM!), a Fiatal Képzőművészek Stúdiója Egyesület (FKSE) és a nemrég alakult Szolidáris Kultúra munkacsoport tagja. Első verseskötete 2020-ban jelent meg *Kéz a levegőben* címmel a Magvető Kiadónál. Első fordításkötete, Bernardine Evaristo *A lány, a nő, a többiek* című regénye 2021-ben jelent meg. Készülő könyvében az anyasághoz kapcsolódó ellentmondásos elvárásokat és annak tágabb társadalmi kontextusát vizsgálja. Szabadabb napjain jógázik egyet és/vagy a Varsányi Szirének nevű kórusban énekel.